

FORTUNÉ BOISGOBEY

Ὁ *Fortuné du Boisgobey*, τοῦ ὁποῖου τὴν εἰκόνα παρατιθέμεθα ὥδε κατ' ἀπαίτησιν πολλῶν ἀναγνωστῶν μας, μαγευθέντων ἐν τοῦ μυθιστορήματός του τῷ *Κομμένο Χέρι*, εἶνε περίπου ἐξηκοντούτης, γεννηθεὶς ἐν Granville, ἐξ ἀρχαιοτάτης οἰκογενείας τῆς Νορμανδικῆς ταύτης ἐπαρχίας, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ του ἀντεπροσώπευσεν ἄλλοτε ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ Βουλῇ.

Ἐσπούδασεν ἐν Παρίσις εἰς τὸ Λύκειον Saint-Louis, καὶ εἶτα ἐπέδθη εἰς περιηγήσεις, ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἰταλίαν, Γερμανίαν, καὶ βραδύτερον τὴν Ἀνατολήν.

Πεντάκις ἠκολούθησε τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ἀφρικήν ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ Οἰκονομικοῦ κλάδου, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν ἵνα καθέξῃ τὴν θέσιν ταμίου. Ἄλλ' ἐγκαταλείψας καὶ τοῦτο τὸ στάδιον ἐπέδθη εἰς τὴν φιλολογίαν, ἐν ἡλικίᾳ τεσσαράκοντα ἡδὴ ἐτῶν. Ἐκτοτε διαμείνας πιστὸς εἰς τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα μετ' ἔρωτος καὶ ἐπιμελείας ἐκαλλιέργει, ἔγραψεν ἐν ὧν μέχρι τοῦδε 55 μυθιστορήματα, ἀποτελοῦντα τόμους 87, εὐαρέστως ἀναγινωσκόμενα ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ δημοσίου, οὕτως

τυχάνει εἰς τῶν ἀγαπητοτέρων συγγραφέων. Μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτοῦ μυθιστορημάτων τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα εἶνε τὰ ἱστορικά του, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν, τὰ μεγαλειέρας ὑποδοχῆς τυχόντα, τὸ ἐν τοῖς *Ἐκλεκτοῖς Μυθιστορήμασι* δημοσιευθέν, τὸ *Ἐγκλημα ἐν τῷ μελοδράματι*, τὸ *Γῆρας τοῦ κυρίου Λεκόκ* καὶ ἄλλα τινά.

Πιθανὸν κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ἕτερον ἔργον τοῦ ἰδίου συγγραφέως, ἀφοῦ τόσον ἤρρεσε τὸ *Κομμένο Χέρι*.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Τέλος].

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἄμα-
ξά τις ἔστη πρὸ τῆς αὐλείου
θύρας καὶ ἡ ἐκπληξίς τοῦ θυ-
ρωροῦ ἔφθασεν εἰς τὸ κατα-
κόρυφον, ὅτε εἶδε καταβάντα
τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ καὶ
βοηθήσαντα νὰ κατέλθῃ τὴν
κόμησσαν Γιάλτα.

— Ἐφθασαν ἐγκαίρως, ἐψί-
θύρισεν ὁ Μάξιμος σπεύδων νὰ
τοὺς ὑποδεχθῇ.

Ἡ κόμησσα Γιάλτα στη-
ριζομένη εἰς τὸν βραχίονα
τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ὁ Μά-
ξιμος Δορζέρ συγκεκινημένος,
ὁ Γῶγος καταχαρούμενος καὶ
ὁ Γκαλοπαρδὲν ζαλισμένος,
ἀπετέλουν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν
ὁ θυρωρὸς παρετήρει ἔντρομος.

Ὁ τύπος δὲν ἦτο κατὰ λ-
ηλος πρὸς ἐξηγήσεις. Ὁ
Μάξιμος ἐχαίρετισε τὴν κό-
μησσαν, ἔθλιψε σιωπηλῶς τὴν
χεῖρα τοῦ Ροβέρτου καὶ εἶπε
χαμηλοφώνως·

— Ὁ θεὸς μου θὰ μᾶς δε-
χθῇ. Ἐγγύωμαι περὶ τοῦ ἀ-
ποτελέσματος. Ὁ Γῶγος θὰ

μᾶς βοηθήσῃ. Καὶ ἡ θεία Πρόνοια μ' ἔ-
καμε νὰ συναντήσω ἄνθρωπον φέροντα
μαρτυρίαν βαρύνουσαν, προσέθηκε δεικνύ-
ων διὰ τοῦ βλέμματός τὸν Γκαλοπαρδὲν.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἀπλῶς ἡ κυρία Γιάλτα.

Ἡ κόμησσα ἦν ὡχροτάτη, ἀλλὰ πλειό-
τερον αὐτῆς ὁ Καρνοέλ, τοῦ ὁποῖου τὸ
πρόσωπον ἐδείκνυε τὰς στενοχωρίας τῆς
αἰχμαλωσίας του. Ἐβαίνειν ὅμως διὰ
βήματος ἀσφαλοῦς καὶ ὁ αἰχμάλωτος τοῦ
συνταγματάρχου Βορισῶφ διετῆρει τὴν
ὑπεραφάνειάν του.

Ἐκαστος ἠδύνατο νὰ κρίνῃ ὅτι ἤρ-
χετο νὰ ζητήσῃ δικαιοσύνην, ἀλλ' ὅχι
συγχώρησιν.

Ὁ Μάξιμος ἐφαίνετο ἔχων τὸ ὕψος
στρατιχοῦ ὁδηγοῦντος τοὺς στρατιώτας
εἰς ἔφοδον, καὶ ἐκάνονισε τὴν πορείαν ἀ-
ναλόγως. Εἰς ἐν αὐτοῦ σημεῖον ὁ Γῶγος
ἀπετέλεσε τὴν πρωτοπορείαν, ὁ δὲ Γκα-

λοπαρδὲν τὴν ὀπισθοφυλακὴν, ἔνθα καὶ
αὐτὸς μετέβη νὰ τὸν συναντήσῃ.

Ἐπρόκειτο νὰ διαβῶσι τὴν αὐλὴν τοῦ
μεγάρου, πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν ὑπηρετῶν,
τοὺς ὁποίους ἡ ἀνέλπιστος αὐτὴ συνοδία,
θὰ ἐξέπληττε μεγάλως.

Εὐτυχῶς οὐδένα συνήντησαν, διότι οἱ
λοιποὶ, ἐκτὸς τοῦ θυρωροῦ, διεσκέδαζον τὴν
κυριακὴν τῶν εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον.

Οὐδὲ καὶ εἰς τὴν κλίμακα συνήντησαν
τινὰ καὶ ὁ Γῶγος τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν
πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Δορζέρ αἴ-
θουσαν.

Ἡ αἴθουσα ἦτο κενή, ἀλλ' ὁ τραπεζί-
της δὲν ἦτο μόνος, διότι ἠκούετο ἡ φωνὴ
του εἰς τὴν διαπασῶν.

Ἡ κατάλληλος στιγμὴ εἶχε φθάσει.
Ὁ Μάξιμος δὲν ἐδίστασεν.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν ὑπάλληλον στε-
νοχωρούμενον ἐκ τῆς θέσεώς του, γνωρίζω

ὅτι εἴσθε νέος εὐγενὴς καὶ
πιστεύω ὅτιθὰ μὲ βοηθήσετε
εἰς μίαν πολὺ σοβαρὰν περι-
στασιν. Πρόκειται περὶ τῆς
τιμῆς ἐνὸς φίλου μου. Σᾶς πα-
ρακαλῶ, νὰ μείντε ἐδῶ μὲ τὸ
παιδί αὐτὸ ἕως ὅτου σᾶς κα-
λέσω.

Ὁ Γκαλοπαρδὲν ἐπροτίμα
βεβαίως νὰ φύγῃ, ἀλλὰ δὲν
ἦτο δυνατόν ν' ἀντιστῇ, ἄμα
ἐπεκαλοῦντο τὰ γενναῖα αὐ-
τοῦ αἰσθήματα.

Ὁ Μάξιμος βέβαιος περὶ
τοῦ ἀποτελέσματος, τὸ ὁποῖον
ἔμελλε νὰ παραγάγῃ, ἤνοιξε
τὴν θύραν καὶ ἀφῆκε νὰ εἰσ-
έλθωσιν ἡ κόμησσα στηριζο-
μένη πάντοτε εἰς τὸν βρα-
χίονα τοῦ κυρίου δὲ Καρνο-
έλ, καὶ εἰσῆλθεν ἀμέσως μετ'
αὐτούς.

Ἡ εἴσοδος ἐγένετο ἐπιτυ-
χεστάτη.

Ἡ Ἀλίκη ἐπὶ καθίσματος
καταπεσοῦσα καὶ κλαίουσα
ἠγέρθη· ὁ δὲ κύριος Δορζέρ,
ὁ ὁποῖος τῆς ἔκαμε διδαχὴν
μετὰ πολλῆς ζωηρότητος, ἔρ-
ρηξε κραυγὴν ἀγανακτήσεως
ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν ἐπισκεπτῶν,
τοὺς ὁποίους ὁ ἀνεψιὸς του
ἔφερεν.

Βεβαίως ἤθελεν ἐπιδεῖξει
τὸν θυμὸν του, ἂν μόνον ὁ
πρῶτος αὐτοῦ γραμματεὺς παρενδύσκετο ἐ-
κεῖ, ἀλλ' ἐκρατήθη πολὺ ὀλιγώτερον ἐκ
σεβασμοῦ πρὸς τὴν κόμησσαν ἢ ἐξ ὑπο-
λήψεως πρὸς τὴν θυγατέρα του.

Καὶ διὰ νὰ ἐκσπάσῃ τὴν ὀργὴν του ὁ
τραπεζίτης ἐπετέθη κατὰ τοῦ Μάξιμου.

— Πῶς ἐτόλμησες νὰ φέρῃς ἐδῶ πρό-
σωπα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν τὴν θέσιν των;
τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Ἀγαπητέ μου θεῖε, ἀπεκρίθη ὁ ἀ-
νεψιὸς χωρὶς ν' ἀποθαρρυνθῇ, θὰ μ' εὐ-
χαριστήσετε μετ' ὀλίγον δι' ὅ,τι ἔκαμα.

— Νὰ σ' εὐχαριστήσω! μὲ περιπαί-
ξεις, βέβαια.

— Κύριε, ἤρχισε λέγουσα ἡ κόμησσα,
σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσετε.

— Εἶνε ἀνωφελές, κυρία. Γνωρίζω τί
θὰ μοῦ εἰπῇτε. Μὲ τὸ εἶπε προηγουμένως
ἡ κόρη μου, καὶ οὔτε λέξιν πιστεύω ἀπὸ
τὸ μυθιστόρημά σας, ἐφώναζεν ὁ κ. Δορζέρ.

FORTUNÉ BOISGOBEY